

- **Wekelijks Nieuws- en Aankondigingsblad voor Wetteren en Omliggende** - 51e JAARGANG nr.18
Drukkerij - Uitgeverij : Van Nieuwenhuyse, Hoogstraat 59, Wetteren
ZONDAG 30 APRIL 1961

Vroegere Wetterse Volkstypen

door Jef Maantjes

MONE DRIEGHE in zijn tijd

Van al de Wetterse figuren, waarover ik reeds in "De Schelde" heb geschreven, is er nog geen enkele geweest, welke zo zeer de naam van "Wetters Volkstype" verdiende als deze waarover ik het deze keer zal hebben.

In de Hoenderstraat woonde hij met zijn ouders, bijna schuins tegenover over de oude zondagschool en ge kunt mij geloven, dat wij zelfs als jonge bengels in de schaduw stonden van Mone Drieghe, die al van kindsaf een grappenmaker was van 1e klas, en altijd het katje van de bende is geweest. Dit zou niet verbeteren naar gelang hij ouder werd. Hij zou de ene farce na de andere uithalen, in één woord, alle sloeberstreken waren de zijne, dit is hetgene waarover ik U wil vertellen in deze bijdrage.

We gingen samen, de jongens uit de Hoenderstraat dus, daar de "Diefkesschool" (gemeenteschool), allemaal gasten die kameraad waren van Mone namelijk: Flore, Kaar, Maurice, Rosten en ik zelf. Zo was het op zekere keer catechismusles, want 't was in de 7 weken dat Mone zijn plechtige Communie moest doen, dat meester Goossens hem vroeg: "Hoeveel Goden zijn er?" "Drij", antwoordde Mone. "Zo zo?" Zegde de onderwijzer die zijn leerling maar al te goed kende, "Noem ze maar ne keer op". Mone, die weer vol deugnietrij in zijn hoofd had, rammelde het er uit, in één adem: "De Rosten, Dote en Stant 't Jeut". Niet zodra had Mone het laatste woord uit-

gesproken of heel de klas schoot in een lach en de meester was zodanig verbolgen dat hij zijn leerling naar de lessenaar deed komen en hem een paar goeie vagen om zijn oren gaf. Als straf moest hij 200 keren schrijven: "Ik zal de meester niet meer bespotten" en moeder Hortence vroeg aan ons 's avonds: "Waar blijft onze Edmond toch?" "Die moet twee uren op de koer blijven en papierkes oprapen", zegde Flore De Roo, "omdat hij de meesters verweten heeft".

'k Heb Mone een keer uit de slag zien komen, ze hadden gevochten tegen de gasten van Schellebelle en het front was Leisens z'n berg op Jabeke, want in die tijd dierf de ene groep tegen de ander wel eens slag leveren. De kameraden van Mone en hij zelf, kwamen met stukgelopen kloppers naar huis en 'n paar schrammen in 't gezicht en een grote buil op de kop, ook waren volgens zijn zeggen ook verschillende bloedneuzen onder de Schellebellenaars welke de veldslag verloren hadden.

Een tijdje later kwam hier ook het voetballen in Wetteren op. Intussen was onze Mone al een flinke klepper geworden. Volgens horen zeggen dierf hij wel wat hardhandig of beter gezegd hardvoetig optreden in zijn club, waarbij hij aangesloten was, want o wee, deze die in Mone zijn scheute kwam, die kon er aan geloven als hij per malheur in de plaats van de bal, een trap gaf of de schenen van een speler der tegenpartij.

Op de school was Mone intussen opgeschoven in de klas van meester Jules Troch en werd er thuis besloten dat hij voortaan naar de "Ecole Moyon" zou mogen voortstuderen na de vakantie maar dit viel niet in de smaak van een spijter zoals onze leerling was. Toen hij dan toch op de Zandstraat werd ingeschreven en voortaan daar naar school zou gaan,

waar in die tijd de meeste burgerskinderen les namen, zou het niet lang duren of onze Mone kwam op zekere dag bij moeder thuis, met zijn ranselke en al zijn boeken en schrijfgerief en smet het op de tafel zeggende: "k Ga weer naar de Diefkesschool, allemaal neuzemakers in mijn klasse ginder".

En zo gebeurde het dat hij na een paar maanden terug plaats nam op de Diefkes en deze maal in de hoogste klas bij Mr Theofiel Van Durme. 't Schijnt dat hij daar nogal goed oppaste en zijn deugnietrijen slechts op de speelkoer beoefende, want den Aân Drieghe, zegden de jongens van de derde koer, is een kameraad waarop men kan rekenen, als er buiten de school te "batteren" was.

In ons straat was hij ook bij alle spelen tegenwoordig, ook kwapertrijen nam hij steeds voor zijn rekening. Ik herinner mij nog goed dat hij op verzendekensdag de jongens en meisjes uit de gebuurte allerlei fabels opdiste, om bijvoorbeeld bij "champekens" te gaan zeggen: "Efra Collette moet sebiel ne keer bij.....komen (onleesbaar). "Deze juffrouw was immers een vroedvrouw.

Aan een ander gast van de Dries vroeg hij: "Wilde ne keer een kommiken doen voor mijn vader, bij Piscadors 't enden den Dries". Hij gaf de jongen een leeg zakske mee en tezeldertijd een briefje in een enveloppe gestoken waar dan van binnen op het papierken stond geschreven: "Maakt mij zwart."

Toen de jongen in kwestie een kwartier nadien terugkwam, was zijn gezicht helemaal met een veeg bitter uit de schouw zwart gemaakt en zaten er wat schavelingen in het zakje, met de complimenten dat hij een keer moest naar Steven Van Alboom gaan kijken die er misschien ook nog van had. Het zwarte manneken kon niet begrijpen die moment, waarom we